

Τὴν ἐπιούσαν ἀλλοίμονον! Ἡ βροχὴ ἔπεφτε ραγδαίᾳ καὶ τὸ χιόνι ἔλυσε σάν εὐλογίαν. Στὸ καλὸ, τὸ κυνῆγι!... Πῶς ὁ φίλος Μονιὲ βλαστημοῦσε καὶ ξεφωνίζε εἰν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ πῆς καὶ ἄλλο νὰ τ' ἀκούσῃς! Μετὰ τὸ γεῦμα μ' ἔφερεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του διὰ νὰ μὲ δείξῃ τὸ γράμμα πού ἔγραψε πρὸς τὸν προστατενόμενόν μου.

«Συγγνώμην, δὲν προστατεύω αὐτὸν τὸν νέον σὲ συμβουλεύω μόνον νὰ τὸν προσέξῃς καλύτερον· τόσο μόνον.

— Λοιπὸν, τὴν ἀκολουθῶ τὴν συμβουλὴν σου, ἄκουσε τί τὸν γράζω:

«Κύριε,

«Ἡ προτίμησίς σας πολὺ μὲ κολακεύει, οὐχ ἤττον λυποῦμαι πολὺ διότι δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν χεῖρά τῆς κόρης μου...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τακτικὴ ἀρνήσις!

— Περίμενε λοιπὸν νὰ γυρίσω τὸ φύλλο...

— Κακὴ ἀστεϊότης. Σκέψου πόσον θὰ τὸν πληγώσουν αὐτὲς οἱ γραμμές!

— Τόσο τὸ καλύτερο, θὰ κινηθῇ ὀλίγον τὸ αἷμα του.

— Τελείωρος νέος! σὲ παρακαλῶ μὴν ἀρχίζεις ἔτσι τὸ γράμμα σου.

— Ὅχι, ὄχι, χίλιες φορές ὄχι! δὲν ἀλλάζω οὔτε γραμμὴ. Μὲ σκότισε πολὺ αὐτὸ τὸ γράμμα!...

— Ἀς ἀκούσωμεν τὴν συνέχειαν

«... τὴν χεῖρά τῆς θυγατρὸς μου ἢ ὅποια εἶναι ἀκόμα πολὺ νέα διὰ γάμον· ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τῶρα, θὰ ᾔναι εὐκολώτερον νὰ γίνῃ ὅταν ἡ Ματθίλδη φθάσῃ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς. Ἐὰν ἐμμένετε εἰς τὰς διαθέσεις σας ἡμποροῦμεν τότε νὰ ὁμιλήσωμεν σοβαρῶς. Ἐν τῷ μεταξύ καὶ διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξωμεν ὅποιαν σημασίαν δίδομεν εἰς τὴν προτίμησίν σας, ἡ κυρία Μονιὲ καὶ ἐγὼ θὰ εἴμεθα πάντοτε εὐτυχεῖς ὅταν ἡ δεσποσύνη θεῖα σας θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνην νὰ σᾶς συνοδεύῃ καὶ ὅταν ἀμφότεροι μᾶς περιποιῇτε τὴν τιμὴν τῶν ἐπισκεψέων σας. Καὶ μάλιστα θέλετε νὰ μὲ κάμετε τὴν ἐκτακτον εὐχαρίστησιν νὰ παρευρεθῇτε εἰς τὸ κυνῆγι τῶν λύκων τὸ ὅποιον διωργάνισα καὶ τὸ ὅποion ὁ ἐλεεινὸς βροχερὸς καιρὸς μὲ ἠνάγκασε ν' ἀναβάλω; Ἐὰν δέχεσθε, τηλεγραφικῶς θὰ σᾶς ἀναγγεῖλλω τὴν ὁρισθησομένην ἡμέραν.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταχείας ὑμῶν ἀπαντήσεως σᾶς παρακαλῶ νὰ ὑποβάλλητε τὰ σέβη μου εἰς τὴν δεσποσύνην θεῖαν σας καὶ νὰ δεχθῇτε τὴν διαβεβαίωσιν τῶν ἀρίστων ἡμῶν αἰσθημάτων».

G. Moniè.

— Λοιπὸν;

— Ἀριστὰ!

— Οὐφ! ἡσύχασε γιὰ δυὸ χρόνια! Ἡ ἰδέα σου ἦτο λαμπρά... Σὲ δυὸ χρόνια, τί γίνεται τί δὲν γίνεται!»

Μὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ταχυδρομείου, ὁ νέος Ὀκτάβιος ἀπηύθυνε τὰς εὐχαριστήσεις του εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Μονιὲ, ἐδέχετο εὐγνωμόνως τὴν εἰς τὸ κυνῆγι πρόσκλησιν, μόνον παρεκάλει τὸν κύριον Μονιὲ νὰ τὸν δανείσῃ ἓνα ἀπὸ τὰ τουφέκια του καὶ μίαν ἀποσκευὴν κυνηγοῦ, ἐπειδὴ ἐφοβείτο μήπως ταράξῃ τὴν θεῖαν του, ὑποφέρουσιν ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ δὲν ᾔθελε νὰ τὴν ἐμβάλλῃ εἰς ἀνταγίαν μὲ τὰς κυνηγετικὰς του παρασκευάς.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ εἰρήνη ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκον· ἡ μάχη, ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη ἐκτάκτως ἐπεριποιῶντο τὸν γέρο Μονιὲ εὐγνωμονοῦσαι διότι δὲν κατέστρεψε τίποτε, καὶ ἐγὼ ὡς σύμβουλος εἶχα μεγάλην σημασίαν. Δὲν ᾔξευραν τί νὰ μὲ κάμουν διὰ νὰ περάσω εὐχάριστα τὴν κακοκαιρίαν πού μᾶς κάρφωνε στὸ σπίτι ὅλους.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ἐξεδόθησαν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

==

Μονόλογοι, Διάλογοι καὶ Δραμὰτα.

(Δι' ἑορτῆς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν).

Τιμᾶται δραχ. 2

(Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.)

Ἀπενθυντέον: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ
ἐκδότην καὶ διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
δδὸς Αἰόλου 119, εἰς Ἀθήνας.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΤΑ

ΘΑΝΑΣΙΜΑ

